

Senis ir žuvis

Gyveno toksai senukas mažoje, nedidelėje, medinėje trobelėje. Jis nebuvo turtingas. Kartą pamatė žmogų, kuris prisižvejojo žuvų.

Senis paklausė žmogaus:

- Ar gali duoti vieną žuvelę?

Jis atsakė:

- Ne.

Senis neatstoja:

- Tik vieną...

Žvejys sako:

- Jas parduosiu, kad nusipirkčiau didesnę tinklą ir pagaučiau dar daugiau žuvų.

O senis keistai prabilo:

- Bet aš galiu padaryti, kad nebepagautum žuvų...

Žvejys nusijuokia ir pasako:

- Kaip?..

Žvejys, pardavęs žuvis, nusipirko didesnę tinklą ir iš karto išėjo žvejoti. Tą pačią akimirką jo tinklas suplyšo ir valtis sudužo. Senis priėjęs sako:

- Matai! Man tik reikėjo vienos žuvelės.

Žvejys bėgdamas šaukėsi pagalbos, bet veltui.

Sakoma, kad šis senis gyvena ir dabar. Tik niekas nežino, kur jis gyvena. Ir niekas nežino, kaip jis atrodo, ir nežino, ar jis turtingas...

Ignas Mineikis (6a klasė)

Pieva, medelis ir ežerėlis

Seniai seniai Žemėje nebuvo nieko, tik smėlis aplink.

Brenda, eina Dievas per smėlį ir sugalvojo sukurti žolę, kad lengviau būtų eiti. Išsirovė iš barzdos kuokštelį plaukų ir metė žemėn. Štai jau ir žolė žaliuoja! Eina tolyn, dabar jau visur žolė.

Saulė taip šviečia, šildo, kad, atrodo, tuoj čia pat nukris. Tad nusisegė diržą, metė oran, o ant žemės medelis nusileido. Pailsėjo ir gerti užsinorėjo. Pasispjavė truputį seilių, patrynė tarp delnų, stipriai papūtė ir jos lengvai nusileido ant žolės, ežerėliu pavirto. Atsigėrė Dievas ir užmigo po medžiu.

Štai kaip atsirado pieva, medžiai ir vanduo.

Marta Zacharova (6a klasė)

Laumės vaikelis

Jauna pora niekaip negalėjo susilaukti vaikelio. Moteris, praradusi viltį, pradėjo raudoti. Ráuda ir žiūri prieš ją senyva moteriškė stovi. Moteris labai išsigandusi pasitraukė atokiau nuo jos. O senoji moteriškė ir sako:

- Ko gi tu raudi ? Apdovanosiu tave vaikeliu, tik turi man atnešti raudoną lyg kraujas ridiką.

Moterėlė, suradusi ridiką, skubėjo pas laumę:

- Štai jis, raudonas kaip kraujas, ridikas, - džiūgaudama ištarė moteris.

Laumė nieko nelaukusi padavė nedidukę pintinę, o joje gražus vaikelis guli. Moteris, grįžusi namo, negali atsistebėti: vaikelis vis didėja ir didėja.

Vyras, supratęs, kad vaikelis laumės, liepė jį grąžinti. Išėjo moteris raudodama ir nebegrįžo namo. Kur dingo, niekas iki šiol nežino.

Bernadeta Glicaitė (6a klasė)

Dinozaurų pražūtis

Labai seniai, kai Žemėje dar žmonių nebuvo, joje viešpatavo dinozaurai. Jų buvo visokių: didelių, mažų, kai kurie vaikščiodavo ant dviejų, kiti ant keturių kojų. Bet nei vienas iš dinozaurų nevalgė mėsos, nes Dievas taip nusprendė. Vieną dieną Dievas pasikvietė Velnią ir sako:

- Leidžiu tau valdyti Žemę, kol aš ir Perkūnas spręsimė, ar tu pasitaisi. Jei taip, tada galėsi gyventi Danguje, o jei ne – gyvensi po žeme. Ar supratai?

Velnius tik linktelėjo galva, bet nieko neatsakė. Kai Dievas išėjo, Velnius nieko

nelaukdamas pradėjo daryti bloga. Pirma, jis kas trečią dinozaurą pavertė plėšriu. Antra, padaugino žolėdžių, nes norėjo matyti, kaip plėšrūnai juos sudraskys. Trečia, jis norėjo sunaikinti Žemę ir taip atkeršyti Dievui už laikymą po žeme. Velnius paleido didelį meteoritą į Žemę. Bet kaip tik tada Dievas grįžo ir, pamatęs, kas tuoj nutiks Žemei, iš visų jėgų bandė tą

meteoritą sulaikyti, tačiau jam nepavyko. Meteoritas vis tiek trenkėsi, taip išnaikindamas visus dinosauros.

Augustinas Bičkaitis (6a klasė)

Kaip moteris velnią Perkūnui atidavė

Gyveno viena moteris. Neturėjo ji nei vyro, nei vaikų. Turėjo šiokį tokį namuką ir pirtelę.

Vieną dieną nusprendė ji į tą pirtį nueiti. Susiruošė ir išėjo. Buvo žiema, penktadienio vakaras.

Moteris žinojo, jog vėlų penktadienio vakarą geriau kojos iš namų nekelti, tačiau surizikavo. Nuėjo prie pirties, atidarė duris ir žiūri, o ten laumės susėdusios šildosi. Laumės atsisuko į moterį ir sako jai:

- Nepyk ant mūsų, kad mes į tavo pirtį neatsiklausios atėjome. Labai sušalome ir nusprendėme susišildyti.

Moteris nieko nespėjo pasakyti, nes kur buvęs, kur nebuvęs pro kaminą velnias atlėkė. Ir šaukia:

- Gelbėkit. Padėkit. Mane Perkūnas vejas!
- O kodėl mes turėtumėme tau padėti, mūsų brangusis? - maivydamosis choru sušuko laumės.
- Nes Perkūnas mane vejas! - atkirto velnias.
- Ką gero esi mums padaręs, kad mes turėtumėme tave gelbėti? - nenusileido laumės.

Moteris visą įvykį stebėjo ir klausėsi, girdėjo, kad Perkūnas jau atidunksi. Paėmė virvę, kuri gulėjo už pirties, tyliai aprišo velniui kojas, kol jis ginčijosi su laumėmis, ir kai Perkūnas jau buvo čia pat, moteris patraukė virvę ir velnią atidavė Perkūnui. O laumės matė jos poelgį ir už tai apdovanojo moterį.

Emilija Lygnugarytė (6a klasė)

Nešvilpauk namie

Kartą buvo namelis šalia velėnos, kur slėpėsi velnias. O tame namely gyveno ūkininkas. Ūkininkas mėgdavo labai daug švilpauti. Velnias vieną dieną išgirdo žmogų švilpaujant. Nelabasis drąsiai išlindo iš po velėnos, pasuko link to ūkininko namelio. Velnias įėjo į namelį ir rėkė ūkininkui:

- Kodėl tu švilpauji? Tu mane labai erzini! Ar gali baigt? Aš supyksiu ir išžudysiu visą tavo šeimą!

O išsigandęs ūkininkas ir sako drebančiu balsu:

- Gerai, nebešvilpaušiu.

Dėl to ir dabar sako: „Nešvilpauk namie, o kitaip velnias jus aplankys ir nubaus“. Nešvilpaukit namie, vaikai, arba prisišauksit velnią!

Gintaras Mikelionis (6a klasė)

Mistiškas rūsys

Vakar, karštą dieną, leidausi į rūšį. Visi kaimynai, pamatę, jog turiu rūšio raktus, perspėjo, kad būčiau atsargesnis.

Nustebau nusileidęs: durys į rūšį praviros, nusileidau į apačią o ant kiekvienų durų užrašyta: „EIKIT LAUK“. Aš pamaniau, kad kažkas pajuokavo. Nuėjau tolyn, atsirakinau duris ir žiūriu – spynoje raktų nebėra. Išsigandau ir išbėgau. Grįžau atgal, raktai lentynoje, o ant durų užrašyta: „NEBEGRĮŽKIT, ČIA TVIRTOVĖ“.

namo. Grįžęs matau, Apėmė jausmas, kad buvau vienas namuose. akys šviestų. Ir vis „EIK LAUK“. Išbėgau savo miegamąjį. sapnas.

MŪSŪ, RAGANŪ,
Užrakinau duris ir išlėkiau kad pradėjo dingti daiktai. mane kažkas stebi. Aš kaip tik Nueinu į tamsų kambarį ir lyg girdžiu balsą, kuris kartoja: iš tamsiojo kambario ir nurūkau į Pabudęs supratau, kad tai tik

Tadd Ilgas (6a klasė)